

§ 1. Przedłuża się na rok 1960 moc obowiązującą rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 lutego 1959 r. w sprawie tworzenia funduszu zakładowego na rok 1959 w przedsiębiorstwach transportu samochodowego (Dz. U. Nr 17, poz. 93):

§ 2. W rozporządzeniu wymienionym w § 1 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) użyte w różnych przypadkach wyrazy „rok 1958” zastępuje się w odpowiednich przypadkach wyrazami „rok 1959”, a wyrazy „rok 1959” zastępuje się wyrazami „rok 1960”;

2) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Rozporządzenie dotyczy państwowych przedsiębiorstw transportu samochodowego, z wyjątkiem przedsiębiorstwa „Państwowa Komunikacja Samochodowa”, miejskich przedsiębiorstw taksówkowych oraz ośrodków transportu leśnego.”;

3) w § 14 skreśla się wyrazy „w terminie do dnia 31 marca 1959 r.”

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1960 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

243

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 27 sierpnia 1960 r.

w sprawie tworzenia funduszu zakładowego na rok 1960 w jednostkach organizacyjnych Państwowej Komunikacji Samochodowej, działających według zasad pełnego wewnętrznego rozrachunku gospodarczego.

Na podstawie art. 2, 4 i 5 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 13, poz. 78) zarządza się, co następuje:

§ 1. Moc obowiązującą rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 marca 1959 r. w sprawie tworzenia funduszu zakładowego na rok 1959 w przedsiębiorstwach transportu drogowego i lotniczego resortu komunikacji (Dz. U. Nr 29, poz. 172) przedłuża się na rok 1960 w odniesieniu do jednostek organizacyjnych Państwowej Komunikacji Sa-

mochodowej działających według zasad pełnego wewnętrznego rozrachunku gospodarczego.

§ 2. W rozporządzeniu wymienionym w § 1 użyte w różnych przypadkach wyrazy „rok 1958” zastępuje się w odpowiednich przypadkach wyrazami „rok 1959”, a wyrazy „rok 1959” zastępuje się wyrazami „rok 1960”.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1960 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

244

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 26 sierpnia 1960 r.

w sprawie obniżenia skali w podatku od wynagrodzeń dla niektórych grup pracowników.

Na podstawie art. 10 ust. 5 i 8 oraz art. 13 ust. 6 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. z 1949 r. Nr 7, poz. 41, z 1956 r. Nr 44, poz. 201 i z 1959 r. Nr 11, poz. 60) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przepisy § 1 ust. 2 oraz §§ 2 i 3 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 25 września 1956 r. w sprawie obniżenia skali w podatku od wynagrodzeń dla niektórych grup podatników oraz zwolnienia niektórych grup podatników w podatku od wynagrodzeń (Dz. U. Nr 44, poz. 202) mają odpowiednie zastosowanie do wynagrodzeń wszystkich pracowników zatrudnionych:

- 1) w szkolnictwie, nie wyłączając pracowników zatrudnionych w internatach, przedszkolach, warsztatach szkolnych itp. jednostkach pomocniczych,
- 2) w uspołecznionych jednostkach rolnictwa i leśnictwa,
- 3) w przedsiębiorstwach „Państwowa Komunikacja Samochodowa” i Polskie Linie Lotnicze „Lot” oraz w uspołecznionych przedsiębiorstwach transportu drogowego,
- 4) w jednostkach utrzymania i konserwacji dróg i mostów,

5) w przedsiębiorstwach żeglugi śródlądowej i przybrzeżnej oraz w rejonach dróg wodnych,

6) w państwowych przedsiębiorstwach przemysłu terenowego,

7) w uspołecznionych przedsiębiorstwach usług nieprzemysłowych.

2. Przepisy ust. 1 nie dotyczą członków i pracowników spółdzielni pracy, dla których obniżenie skali w podatku od wynagrodzeń wprowadzone zostanie w odrębnym przepisie.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie do wynagrodzeń należnych za okres od dnia 1 września 1960 r., a w odniesieniu:

1) do szkolnictwa wyższego — za okres od dnia 1 października 1960 r.,

2) do organów do spraw rolnictwa i leśnictwa prezydiów rad narodowych — za okres od dnia 1 listopada 1960 r.

Minister Finansów: w z. J. Trendola

245

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 25 lipca 1960 r.

w sprawie zasad przeprowadzania badań w celu wykrywania i leczenia gruźlicy.

Na podstawie art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 22 kwietnia 1959 r. o zwalczaniu gruźlicy (Dz. U. Nr 27, poz. 170) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie dotyczy zasad przeprowadzania badań mających na celu wykrywanie i leczenie gruźlicy, zwanych dalej „badaniami”.

§ 2. 1. Przeprowadzenie badań zarządzają właściwe do spraw zdrowia organy prezydentów powiatowych (miejskich w miastach stanowiących powiaty, dzielnicowych w miastach wyłączonych z województw) rad narodowych.

2. Badania przeprowadzają poradnie przeciwgruźlicze oraz inne zakłady społeczne służby zdrowia, wyznaczone przez organy określone w ust. 1.

§ 3. 1. Badaniom mogą być poddawane wybrane grupy ludności albo poszczególne osoby.

2. Badania wybranych grup ludności mogą dotyczyć osób:

- 1) zamieszkałych na określonym obszarze bądź w pomieszczeniach zbiorowych,
- 2) zatrudnionych w określonym zakładzie pracy albo
- 3) pobierających naukę w określonej szkole.

3. Poszczególne osoby mogą być obowiązane do poddania się badaniom, jeżeli:

- 1) są podejrzane o gruźlicę albo
- 2) zachodzi potrzeba stwierdzenia, że nie są dotknięte tą chorobą, albo
- 3) konieczne jest skontrolowanie ich stanu zdrowia.

4. Badaniom nie podlegają:

- 1) osoby zarejestrowane w poradniach przeciwgruźliczych,
- 2) osoby, które wykażą, że w okresie trzech miesięcy poprzedzających termin badań poddały się w zakładzie społecznym służby zdrowia zdjęciu rentgenowskiemu narządów klatki piersiowej.

§ 4. 1. Organy określone w § 2 ust. 1 podają do wiadomości zarządzenia o badaniach przez:

- 1) obwieszczenia publiczne — jeżeli chodzi o badanie osób zamieszkałych na określonym obszarze bądź w poszczególnych pomieszczeniach zbiorowych,
- 2) przesłanie zarządzenia kierownikowi zakładu pracy (szkoły), jeżeli chodzi o badanie pracowników określonych zakładów pracy (studentów, uczniów),
- 3) indywidualne wezwanie poszczególnych osób do stawienia się na badanie w poradni przeciwgruźliczej.

2. Zarządzenia powinny określać w szczególności:

- 1) kategorie osób podlegających badaniu,
- 2) termin i miejsce badania,
- 3) dodatkowy termin i miejsce badania dla osób, które nie mogły się zgłosić na badanie w terminie określonym w pkt 2,
- 4) pouczenie o skutkach prawnych w razie niezgłoszenia się na badanie bez usprawiedliwienia.

3. Badania określone w § 3 ust. 2 pkt 2 i 3 przeprowadza się w godzinach pracy albo nauki osób badanych. Terminy

i miejsce badań powinny być uzgodnione z kierownikami właściwych zakładów pracy (szkół) i kierownikiem zakładu leczniczo-zapobiegawczego przy zakładzie pracy (lekarzem higieny szkolnej).

§ 5. W razie zarządzenia badania osób zatrudnionych w określonym zakładzie pracy albo pobierających naukę w określonej szkole kierownik zakładu pracy (szkoły) jest obowiązany:

- 1) zawiadomić o terminie i miejscu badania wszystkich pracowników (studentów, uczniów), podlegających badaniom,
- 2) doręczyć zakładowi społecznemu służby zdrowia przeprowadzającemu badania imienne wykazy:
 - a) osób podlegających badaniom,
 - b) osób, które z usprawiedliwionych przyczyn nie mogą zgłosić się na badania,
- 3) zawiadomić osoby, o których mowa w pkt 2 lit. b), o dodatkowym terminie i miejscu badania,
- 4) udzielić pomocy personelowi zakładu społecznego służby zdrowia przy organizowaniu i przeprowadzeniu badań.

§ 6. 1. Osoby podlegające badaniom są obowiązane zgłosić się na badanie w wyznaczonym czasie i miejscu, a w razie niemożności zgłoszenia się z uzasadnionych przyczyn — usprawiedliwić niezgłoszenie się w terminie 7 dni oraz zgłosić się na badanie w dodatkowym terminie.

2. Obowiązek usprawiedliwienia nie dotyczy osób, których niezgłoszenie się usprawiedliwił kierownik zakładu pracy lub szkoły (§ 5 pkt 2 lit. b).

§ 7. Dowodem poddania się badaniom jest:

- 1) dla ubezpieczonych — adnotacja w legitymacji ubezpieczeniowej dokonana przez zakład przeprowadzający badanie,
- 2) dla uczniów — adnotacja w książeczce zdrowia,
- 3) dla innych osób — zaświadczenie o poddaniu się badaniom wystawione przez zakład, który je przeprowadził.

§ 8. Osoby pozostające w stosunku pracy (służbowym) mają prawo do zwolnienia z pracy na czas niezbędny do przeprowadzania badań i za czas takiego zwolnienia otrzymują wynagrodzenie jak za urlop wypoczynkowy.

§ 9. Osoby, u których w wyniku badania wykryto gruźlicę, podlegają zarejestrowaniu w poradni przeciwgruźliczej właściwej ze względu na miejsce ich zamieszkania.

§ 10. Nad stosowaniem się małoletnich i całkowicie ubezwłasnowolnionych do przepisów rozporządzenia obowiązane są czuwać osoby sprawujące nad nimi władzę rodzicielską lub opiekę albo faktyczną pieczę.

§ 11. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: *R. Barański*

246

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 18 sierpnia 1960 r.

w sprawie ratyfikacji przez Peru Konwencji (nr 25) dotyczącej ubezpieczenia na wypadek choroby pracowników rolnych, przyjętej w Genewie dnia 15 czerwca 1927 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z art. 11 Konwencji (nr 25) dotyczącej ubezpieczenia na wypadek choroby pracowników rolnych, przyjętej w Genewie dnia 15 czerwca 1927 r. (Dz. U. z 1949 r. Nr 31, poz. 221), została

zarejestrowana dnia 1 lutego 1960 r. przez Dyrektora Generalnego Międzynarodowego Biura Pracy ratyfikacja przez Peru powyższej konwencji.

Minister Spraw Zagranicznych: w z. *J. Winiewicz*

Redakcja: Urząd Rady Ministrów — Biuro Prawne, Warszawa, al. Ujazdowskie 1/3.

Administracja: Administracja Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, Warszawa, ul. Krakowskie Przedmieście 50.

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów w Zakładach Graficznych „Tamka”, Warszawa, ul. Tamka 3.